

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXIX. ročník

číslo 11/listopad 2023

VÍTEJTE!

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

Neděle	9.30	bohoslužby (1. neděle v měsíci rodinné, 3. neděle sv. večere Páně)
	14.00	bohoslužby „ <i>Společenství Kristovo</i> “
Pondělí	18.00	křesťanství (setkávání všech zvědavých, 2. pondělí v měsíci)
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení nábožensky vzdělávací knihy
Středa	9.00	hEaVEN (setkání malých dětí s rodiči)
	17–18	práce na skalce + posezení u kávy (od jara do podzimu)
	18.00	biblická hodina
	19.30	loutnový koncert (R. Měřinský a jeho hosté, 2. středa v měsíci)
Pátek	16–18	mladší i starší dorost a odrost
	18.00	mládež
Sobota	12–17	rehabilitační centrum EXIT – pomoc lidem bez domova (1. a 3. sobota v měsíci)

DALŠÍ INFORMACE na předposlední straně časopisu

Obsah

Editorial	3	Úvahy nad Úvahami 11	17
Staršovstvo		Druhý význam v žalmech –	
Zápis z 841. schůze 6. 11. 2023	3	kněz a král	
Rozloučení s Vejškou	4	Branická vánoční hra 2023	20
Pátrání po Golemovi	5	Chvilé vnitřní obnovy pro ženy	22
SuperPavel	7	v adventním čase	
Podzimní dorostová výprava		(pozvánka)	
Branka nedělky otevřená	8	Prosba o větve	22
Jdeme tam do Boží země		na adventní věnec	
Ohlédnutí za sborovou dovolenou	12	Adventní rozjímání	23
Zázrak v Lateránské bazilice	14	(pozvánka na koncert R. Měřin-	
(aneb o jednom ekumenickém		ského a jeho přátel)	
setkání na konci září v Římě)		Křesťanství	24
Co se děje u sousedů	15	Rekonstrukce kostela	26
(smíchovský sbor)		(informativní plakátek)	
Věřící mají legitimní touhu	15	Kontaktní informace, tiráž	27
po Božím jednání (dokončení roz-			
hovorů s Terezou Halasovou)			

EDITORIAL

Milí bratři a sestry,

vítám vás u listopadové Brány! Pro mě osobně je to nyní takové mezidobí, přechodový čas. Podzim je letos neobvykle teplý, ještě nedávno jsme chodili v mikínách, v půlce září se ještě dalo koupat venku.

Na začátku listopadu jsme ještě v kostele vzpomínali v rámci Ohlédnutí na všechny letní sborové a ymcové tábory, vody, dovolené. Za mě to byla opravdu povedená akce, dobře připravená, zpestřená moderováním Míši Mazné i její nezapomenutelnou prezentací malého tábora. Ráda jsem se však dozvěděla více i o všech ostatních událostech letošního léta. Poslední vlašťovkou letních prázdnin je ostatně i vzpomínkový článek o sborové dovolené, který nám ještě do listopadové Brány dorazil do redakce.

Na druhou stranu se už nezadržitelně blíží advent, čas očekávání. Ten u nás doma zažíváme už nyní velmi intenzivně, neboť se nám má (v době vydání již opravdu brzy) narodit druhé dítě. Dokonce i ženy z ateistického prostředí často popisují zážitek těhotenství jako zázračný, a já to tak vnímám také, coby křesťanka snad o to více. Jako vlastní prožití Boha Stvořitele.

A tak se dostáváme i k vánočnímu příběhu, očekávání příchodu, adventu, který začíná již 3. prosince. Ještě v předadventním čase jsou všechny ženy zvány na prožití Chvil vnitřní obnovy (pozvánku najdete na konci čísla) a svátečně naladit se můžete také článkem o letošní vánoční hře.

Nechybí ani texty o proběhlých podzimních akcích či pravidelné rubriky, třeba Branka s mírně změněným názvem, aby bylo zdůrazněno, že opravdu není určena pouze dětem. ☺

Přeji vám všem krásné čtení, klidné prožití adventu, bez zbytečných očekávání dokonalého úklidu či napečeného cukroví, zato v očekávání na zázračný příchod Ježíše.

Eva Friedrichová

STARŠOVSTVO

Zápis z 841. schůze (6. 11. 2023)

Jako každé pondělí v měsíci, i 6. listopadu hostil Even schůzi staršovstva, nyní už 841. Po biblickém úvodu Davida Slabého na téma rozumu a poslušnosti jsme uvítali hosta, Lucii Pánkovou Brožovou, která se u nás chystá ke křtu. Během společné diskuze jsme zjistili, že prostřední jméno má jen minimum z nás a aktivně

ho používá v zásadě jen Michaela Trinity, Jaroslav František a Jan Jeroným. Po modlitbě jsme již bez návštěvy pokračovali běžnou agendou, jako např. rozhodnutím o vysázení živého plotu z habrů před dětským hřištěm, informacemi z dorostu a odrostu, a vyslechli zprávu o zatím zdárném průběhu příprav vánoční hry.

Při schvalování finanční zprávy jsme se dozvěděli, že úspěšně splácíme úvěr, který jsme si na zdařilou rekonstrukci museli vzít, ale přesto ještě dlužíme dva miliony. Děkujeme členům a příznivcům sboru za obětavost a věříme, že budou se stejnou ochotou přispívat na konto Rekonstrukce i nadále.

Dohodli jsme se, že se náš kostel zapojí do akce Červená středa, která proběhne 29. listopadu. Cílem této akce je veřejně si připomenout všechny, kdo jsou ve světě pronásledováni pro své náboženské přesvědčení. Znakem této iniciativy je rozsvícené červené světlo symbolizující krev trpících pro víru. U nás máme barevné reflektory, takže je využijeme už nyní a nasvítíme interiér kostela do červena.

Jelikož o třetím říjnovém víkendu mělo staršovstvo výjezd v Černíkách (díky Jeronýmovi za organizaci a Lídě za poskytnutí prostoru i báječné občerstvení), řadu diskuzně náročných témat jsme probrali již tam, proto jsme jen krátce po 20. hodině zazpívali píseň 599 a rozloučili se modlitbou. Sloužím ve staršovstvu druhé období a za dosavadních osm let šlo snad o nejkratší schůzi, jakou pamatuji.

zapsal Lubor Kolář

ROZLOUČENÍ S VEJŠKOU

Rozloučení s Vladimírem Košárkem řečeným Vejška se vskutku povedlo. Kostel praskal ve švech a bylo vážno, důstojno a veselo, myslím, že zcela v jeho duchu.

Je to už pár let, ale ne zase tak mnoho, aby si mnozí z nás nevzpomněli na jeho křest u nás v kostelíku. Jeho kmotrem byl Sváta Karásek, zajisté pro veselého a hudebního Vládu ten, jehož písně přispěly k Vládovu rozhodnutí stát se křesťanem. Však také hrál na kytaru v hudební skupině Svatopluk, která interpretovala Svátovy písně, a šířila tak jimi evangelijní myšlenky i v mimokostelním prostředí. Skupina Svatopluk nemohla chybět ani dnes. Celý obřad doprovázela písněmi a posléze měla koncert.

Kostel byl z větší části zaplněný Vládovými přáteli. Troufám si tvrdit, že většina z nich běžně v kostelních lavicích nesesává. Kázání našeho bratra faráře Pechara o svatbě v Káni galilejské zajisté neoslovilo jen přítomné členy sboru.

Celé rozloučení bylo takřkajíc duši hladící. Hodně se zpívalo, hrálo, povídalo, vzpomínalo, jedlo a pilo a dobře se mělo – v kostele, venku v Evenu až pozdě do noci. Myslím, že Vláška by měl radost.

Díky za něj.

Alena Heřmanová

PÁTRÁNÍ PO GOLEMOVI

V neděli 8. října se početná skupina dětí a dospělých vydala pátrat po Golemovi. Tuto akci zorganizovala Alena Pechová podle e-knižky *Pátrání po Golemovi* od autorek Kateřiny Loukotové a Nory Nimrichtrové. Před akcí všichni účastníci dostali mapku centra Prahy a pověst o Golemovi. Setkali jsme se ve 3 hodiny odpoledne před Pražským hradem u Španělského sálu, vedle kterého se na mapce vyskytoval znak Golema. Tímto způsobem to pokračovalo dál: Na každé zastávce nám Alena vyprávěla historii památky před námi a různé zajímavosti, a děti pak měly najít na mapě další znak, který se týkal vyprávění, a podle něj jsme vyrazili dál. Mapka také obsahovala různé další znaky, aby to přeci jenom nebylo příliš jednoduché. Chodili jsme všichni společně, což mělo tu výhodu, že se děti mohly zapojovat podle nálady a dospělí si po cestě mohli povídat, protože nehrozilo, že by se někdo ztratil.

Prošli jsme Pražským hradem, poté Nerudovou ulicí, došli jsme ke kostelu Panny Marie pod řetězem a poté okolo Lennonovy zdi na Kampu, ze které jsme vyšli po schodech na Karlův most a skončili na Mariánském náměstí u sochy Rabiho Löwa. Tam děti dostaly šifru, ve které bylo potřeba si vzpomenout na pořadí zastávek na naší cestě, najít příslušné znaky a podle zamotaných čar je přiřadit k písmenům. Tím děti odhalily tajné zaříkadlo, díky kterému jsme Golema

opravdu objevili. Je to ale tajné, takže se to, milí čtenáři, kteří jste s námi nebyli, bohužel nedozvíte. Buďte ale ujištěni, že je Golem v bezpečí. Co vám ale prozradit můžeme, je, že jsme také našli malá Golemátka (vytvořená Alenou z keramické hlíny), a tak si každé dítě mohlo jedno odnést.

Akce byla velmi vydařená. Trvala přibližně dvě hodiny a dozvěděli jsme se spoustu zajímavostí o historii a o různých, i méně známých místech. Bavili se děti i dospělí a počasí nám naštěstí přálo. Moc Aleně děkujeme za vynaložený čas i úsilí a za všechna ta krásná Golemátka!

Betty Anne Noir

SUPERPAVEL

Podzimní výprava mladšího a staršího dorostu

Během podzimních prázdnin se děti ze starších a mladších dorostů vypravily na výpravu, která nesla název SuperPavel. Příběh výpravy se točil kolem příběhu apoštola Pavla, který byl prostě super. S dětmi jsme sledovali Pavlovu životní cestu (i misijní cesty) od Pavlova obrácení až do Pavlovy cesty do Říma. Jestli se chcete o příběhu dozvědět podrobněji, tak si ho přečtete ve Skutcích. ☺

Má nejoblíbenější část příběhu byla velká závěrečná hra, kdy měly děti co nejrychleji dopravit Pavla do Říma, protože se Pavel odvolal k císaři. Děti si musely ušít a vyrobit plachty, které statečně šily a vázaly. Některé plachty „v Římě“ pak ani nevypadaly, jako po té hrozné bouřce, která Pavla postihla. (Prostě ty plachty vyrobily dobře.)

Protože byl Pavel velice schopný a dorostáci byli jeho pomocníky, tak se i dorostáci museli snažit, aby byli superschopní. Ve volném čase se snažili získat co nejvíce superschopností. Děti se pilně učily, aby byly superschopné ve znalosti veršů, uměly uvázat naši vylepšenou základní šestku a křížovou vazbu. Mimo jiné se děti učily dešifrovat a zašifrovat zprávu v morseovce a šít.

Během duchovních programů jsme se společně věnovali některým pasážím z Pavlových dopisů. Stavěli jsme si panáčky církevníčky a na podílu bonbonů si ukazovali, že spasení je pro každého, ale že k různým lidem přichází různými způsoby. Samozřejmě jsme se věnovali i společnému zpěvu a modlitbě.

Všichni jsme si výpravu moc užili. Děkujeme Pospíšilovým za opětovné poskytnutí zázemí v Bratronicích. Pánu Bohu za ochranu a Vám za přímluvné modlitby.

za vedoucí *Hana Bedrníková*

BRANKA NEDĚLKY OTEVŘENÁ

Jdeme tam do Boží země

Milí čtenáři Brány,

proč se změnil název této rubriky? Aby bylo zřejmé, že Branka je nejen pro děti – hmm, pomohlo to? – a že jste všichni zváni nahlédnout, o čem si na neděle povídáme, a taky se trochu pobavit a poučit.

V textu níže jsou vynechána některá slova. Doplňte je na správná místa doplnovačky a dozvíte se tajenku.

V říjnu jsme se věnovali Abramovi. On mu tedy Pán Bůh uprostřed příběhu dal jméno nové – (7). To nevypadá jako velká změna, že? Přibyla jen jedna slabika. Ne, že by nebyla důležitá. „Ha“ říkáme, když něco objevíme. A „ha ha“, když nás něco rozveselí. Ale tady se jedná ještě o mnohem, mnohem víc. Tady Bůh skrze jednoho člověka mění osud celého lidstva. Tou drobnou změnou začíná něco velkého. Jako když z jedné malé buňky vznikne celý nový člověk, který bude jednou také rodičem dětí, které se taky stanou rodiči... Až k potomstvu, kterého bude jako (3) na nebi a skrze které přijde pomoc všem. Ze „vznešeného otce“ se stává „otec mnohých“.

Ale jak to bylo na začátku? Abram se svou rodinou žil v zemi jménem (13). *I řekl Hospodin Abramovi: (12) ze své země, ze svého rodiště a z domu svého otce do země, kterou ti (1).* (Genesis 12,1) To není snadný úkol, tolik toho opustit a vydat se do neznáma. A platí i pro nás. Taky musíme být ochotni vzdát se všeho, co by nám překáželo na cestě, na kterou nás Bůh posílá. A taky jdeme neznámo kam. To nám Pán Bůh ukazuje až takříkajíc „za běhu“. Abram je pro nás vzorem svou vírou, poslušností a touhou mít Boha na prvním místě. Však také v zaslíbené zemi nejdřív ze všeho postaví Bohu (4).

Abram dostal ještě slib, který je zároveň i úkol: *Požehnám tě. Staň se (14)!* To je vznešený úkol. Větší žehná menšímu, významnější méně významnému. A Pán Bůh bude tím, který Abrahamovo jméno učiní tak velkým, aby mohl žehnat všem. Ne jako ti stavitelé bábelské (2), kteří si své jméno chtěli udělat sami.

Když mezi (6), kteří pásli Abramova a Lotova stáda, vznikl spor o pastviny, byl Abram tím, kdo ustoupil, protože věděl, co je skutečně důležité.

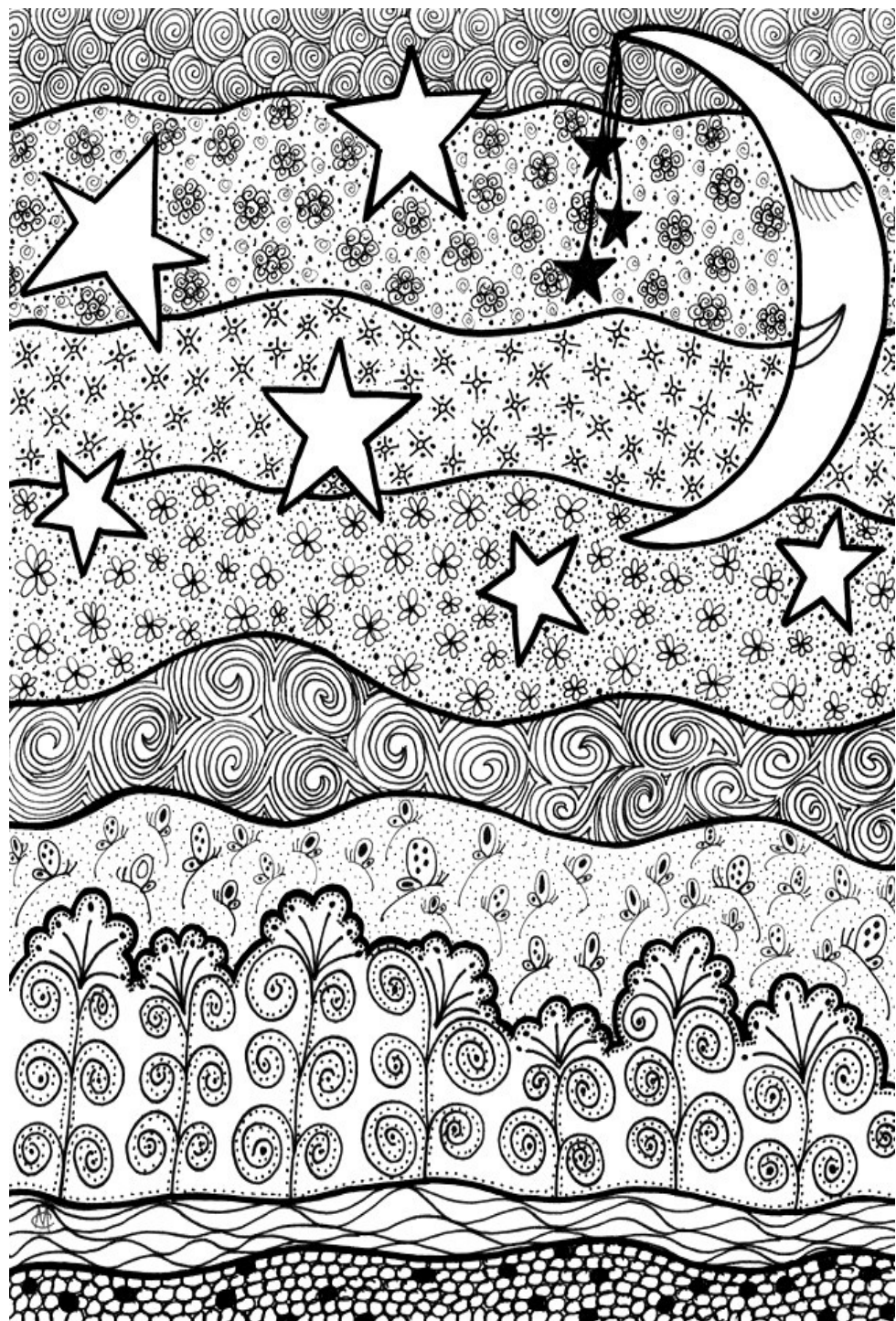
Ale i s Abramem to šlo někdy z kopce. Třeba tehdy, když se rozhodl sestoupit do (8) a svou ženu (10) vydával za svou sestru. Jednal jako obyčejný ustrašený člověk, ne jako někdo, kdo kráčí v Boží moci a s Jeho požehnáním. A (15), který si nevěda, co dělá, vzal Sáru za ženu, to kvůli němu docela schytl. Být někomu požehnáním znamená obracet k němu Boží usměvavou tvář, ale nemůžeme (a ani bychom neměli) chtít, aby se Pán Bůh usmíval nad všemi těmi strašnými hloupostmi (nebo dokonce zlymi věcmi), které někdy vymyslíme. Když se vydáme špatnou cestou, můžeme přivolat místo Božího úsměvu jeho hněv.

Na slíbeného syna (5) Abraham a Sára čekali velmi dlouho. Z netrpělivosti udělali i nějaká špatná rozhodnutí. To, když Sára dala Abrahamovi za ženu svou (17) Hagar. Ale Bůh to s nimi nevzdal a pomáhal jim řešit i těžké situace, které si tím způsobili. Také Abrahamova synovce (11) přišel vysvobodit ze zkázy (9) a Gomory, kterou na sebe tato města svým hrozným počínáním přivolala.

Tomu všemu a mnohemu dalšímu jsme se tedy s dětmi v nedělní věnovali. Ale příběh Božího (16) teprve začíná. A je to příběh, jehož součástí může být každý z nás. Když nás Bůh volá, musíme jako Abram _____ – _____ (tajenka)

Běta Slabá

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

OHLÉDNUTÍ ZA SBOROVOU DOVOLENOU

Letošní sborová dovolená se konala v termínu 12.–19. srpna 2023, tedy od soboty do soboty. Stejně jako loni v Novém Městě u Jáchymova, bráně Krušných hor. Bylo nás 91 účastníků, z toho 32 dětí. Hlavními organizátory byli „emeritní vedoucí“ Zdeňka Kučerová, Jirka a Lída Holých, Lubor Kolář a Maruška Procházková. Počasí bylo celý náš týden nádherné. A já si nemohu odpustit zmínit svůj letošní mimořádný zážitek: a to množství hub, nevídaná úroda křemenáčů. V životě jsem nenašla a asi už nikdy nenajdu tolik křemenáčů.

A jaká je náplň, program našeho týdenního pobytu? Stručně se dá říci, že některé programy jsou společné – nedělní bohoslužba, ranní rozcvičky, ranní zamyšlení, snídaně a večeře, „Večerníček“ – program pro děti a večerní programy pro všechny. Některé programy jsou „individuální“ – rodinné akce, ale i akce domluvené v různých skupinkách podobných zájmů. K programům jsou všichni zváni, ale každý si může vybrat, nic se nemusí, naopak každý může osobně nebo prostřednictvím nástěnky nabídnout či navrhnout nějaký další program, výlet, apod.

Do místa určení se vždy dopraví spousta lidí – ze sboru i mimo sbor, malých i velkých, nejrůznějších povah, nálad, nadání, lidí v různých životních situacích, lidí veselých i smutných. A všichni dohromady tu spolu jeden týden žijeme a snažíme si ten společný týden hezky užít. Něco se dozvědět, něco nového poznat, někoho nového poznat nebo někoho známého víc poznat. Vzájemně se respektovat, tolerovat, navzájem se obohacovat. A to všechno dohromady je asi to, co nás na sborovce baví, co nás přitahuje, potěšuje a naplňuje. Těšíme se z toho, co nás spojuje, a snažíme se nenechat otrávit tím, co se nám tak úplně nelíbí nebo nám dokonce vadí.

Ubytování jsme byli v několika budovách a na snídani a večeři jsme se scházeli v restauraci v hlavní budově. Pro mne je například vždycky na sborovce velkou radostí, když se už od rána všichni spolu potkáváme a zdravíme. A cítím to podobně i od ostatních. Atmosféra, alespoň z mého pohledu, je tu velmi příjemná, přátelská. Jsme tam jako taková velká sborová rodina, a to i navzdory tomu, že účastníci jsou i lidé mimo sbor. Myslím, že i na ně dýchne něco z toho hezkého, co tam vědomě či nevědomě prožíváme.

Druhý den po příjezdu jsme se odpoledne mohli zúčastnit nedělní bohoslužby, kterou sloužil náš bratr farář Jaroslav Pechar. Při této příležitosti nám Lída Holá představila vzpomínkový Almanach sborových dovolených a poděkovala Zdeňce Kučerové za jejich dlouhodobou organizaci a zajišťování. Zdeňka to obětavě, v zájmu nás všech, řídila od roku 2000, tedy 23 roků!

Velmi populární byly ranní rozcvičky, které vedla většinou Alenka Léblová a občas se do vedení zapojily i další cvičenky. Cvičili jsme venku v krásném pro-

středí, s krásnými výhledy do okolí a počasí nám opravdu přálo. Bývalo nás okolo 15, 20, někdy i víc.

Od 7:30 byla každý den ranní zamyšlení, která si připravili a vedli někteří členové našeho sboru. Když jsme se zamysleli a zazpívali si, šli jsme na snídani. Snídaně, ale i večere, případně pro zájemce i obědy, byly velmi rozmanité, chutné a myslím, že nikdo neměl důvod si stěžovat. Personál se opravdu velmi snažil a vycházel nám vstříc, např. s pitím pro děti, s případnými dietními úpravami apod.

Místo sborové dovolené nám nabízelo spoustu možností k zajímavým výletům – lázeňské město Jáchymov, Jáchymovské mlýnky, Plešivec s lanovým centrem, bobovou dráhou a rozhlednou, Šlikův hrádek, muzeum v Abertamech, Jáchymovské peklo, Rudou věž smrti, Ostrov, koupaliště, lázeňské město Kyselka, Karlovy Vary, cínový důl Rolava, s velkou nadsázkou takový náš kambodžský Ankorwat, atd. Ale také jen samotné okolí poskytovalo řadu možností k úžasným procházkám a výletům. A k tomu ještě ty houby. ☺

Jak už jsem zmiňovala, každý si něco vybral nebo sám připravil, ať už s rodinou nebo s dalšími účastníky dovolené a po návratu jsme se vzájemně informovali a doporučovali si. Nebo naopak. ☺

Po večeri měly nejdříve děti svůj program, tzv. Večerníček, kde se přiměřeně jejich věku seznamovaly s biblickými příběhy. A také zpívaly. Díky všem, kteří se na těchto dětských, ale i všech ostatních programech podíleli.

Na každý večer připravili organizátoři program pro dospělé, takže vždy od 20 hodin se mohli zájemci sejít ve společenské místnosti a něco se dozvědět. Například od Radka Šauera, jak tvoří své svérázné umělecké artefakty a vnímá potřebu spirituality v dnešní společnosti, od Evy Drápalové o její cestě k víře, o nízkouhíkové domácnosti a také o jejich sboru v Jablonci. Další zajímavá přednáška, které jsem se já ale neúčastnila, takže vím jen z doslechu, byla v úterý. Pater Patrik Koval, svérázný katolický kněz, motorkář, vyprávěl o životě a náboženství na jeho rodném východním Slovensku i na Jáchymovsku. A povídání opepřil svojí společnou fotografií s papežem Františkem. Ve středu měl přednášku Jirka Holý o teologu Richardu Rohrovi a ve čtvrtek nás Rutka Nývltová seznámila s tím, jak to dělá, že vypadá tak dobře a nic ji nebolí. ☺ Zároveň nám předvedla různé cviky, které pravidelně cvičí. A nad některými jejími provedeními mi zůstával rozum stát. Velký obdiv.

V pátek večer je vždy tradiční rozloučení. Nejdříve děti zazpívají písničku, kterou se naučily na Večerníčku, pak zazpívá sbor dospělých pod vedením Rutky Nývtové píseň, kterou nacvičili právě tady na sborové dovolené. A po tomto kulturním zážitku probíhá diskuse, kdy hodnotíme průběh sborové dovolené a řešíme možnosti pro sborovou dovolenou na příští rok. Doufám, že se tam zase sejdem a že se k nám i někdo další přidá.

Miluše Kolářová

ZÁZRAK V LATERÁNSKÉ BAZILICE

(aneb o jednom ekumenickém setkání na konci září v Římě)

Víte, co je synoda? Ne, nespletla jsem se – ne synod, ale synoda! Jak už název napovídá, jedná se o podobné věci. Poslední synoda, kterou svolal papež František pro celou katolickou církev, je tentokrát o synodě a témata jsou vskutku různorodá a hlavně aktuální. Do diskusí se zapojili běžní lidé, chodící do farností po celém světě, až po biskupy z Vatikánu. A teď se dostáváme k té Lateránské bazilice. Ta totiž před vznikem Vatikánu byla nejen bohoslužebným prostorem, ale také místem, kde se setkávalo vedení katolické církve.

Letošní synoda byla v mnohém výjimečná – třeba tím, že k jednání byly přizvány komunity, mimo jiné i komunita Taizé. Bratr Alois, její převor, požádal po nějaké době, zda by bylo možné nejen mluvit, ale také se spolu modlit. Jeho přání bylo vyslyšeno s tím, že si to ale musí zorganizovat. A tak komunita Taizé svolala na konci září víkendové setkání mládeže a sobotní ekumenickou modlitbu na Svatopetrském náměstí ve Vatikánu za účasti papeže. Nikdo nevěřil, že by se lidé opravdu mohli ztišit a vydržet šest minut mlčení, která bývá běžně součástí modlitby. Byl to doslova zázrak, ke kterému prý ještě nikdy nedošlo. Přeci jen, jsou tam tisíce lidí!

Součástí setkání mládeže byly také chvály v podání další komunity – Chemin Neuf (kterou jistě někteří braničtí znáte). A ty proběhly k úžasu mému i mnohých přítomných právě v Lateránské bazilice. Katolická církev jde opravdu kupředu, no uznejte, slyšet charismatické chvály a vidět dav 4000 mladých lidí z různých církví a zemí zpívat a tancovat v prostoru starověké katedrály Říma, to je opravdu nevídané! Mnoha lidem to připadalo opravdu jako zázrak, že se něco takového děje. A já jen tiše doufám, že takových zázraků bude stále víc.

Jana Škubalová

CO SE DĚJE U SOUSEDŮ?

Koho to mám na mysli? Nepříliš vzdálený smíchovský sbor, který byl domovským sborem naší rodiny od roku 1963 až do roku 1998, kdy jsem se vrátila do svého „studentského“ sboru v Braníku.

Na Smíchově jsem byla několik let kurátorkou, tak není divu, že se mi neztratil z mysli ani poté, co jsem odešla. Navíc v obtížném období covidovém, kdy začala rekonstrukce kostela, v době, kdy neměli sborovou sestru, jsem – po určitém zvažování – nastoupila do této funkce (trochu legrační, že, byla jsem tam jako jakýsi „užitečný cizopasník“). A, přesně řečeno, teprve letos v prosinci zcela rozvážu spolupráci se Smíchovem (sborová sestra už tam rok pracuje).

Tenhle neobvykle dlouhý úvod jsem napsala proto, že mi samozřejmě nebylo jedno, kdo se ujme tohoto sboru po nečekaném odchodu br. Maroše Klačka (odešel na mateřskou dovolenou), který tam rozjel komunitní centrum (ne se vším mohu souhlasit).

Přiznávám, že mi spadl kámen ze srdce, když jsem zjistila, kdo přijal pozvání smíchovských – byl to Jonatan Hudec, který právě včera, 5. listopadu odpoledne, byl slavnostně uveden, instalován, za faráře smíchovského sboru. Čekala jsem, že přijde dost lidí, ale že bude v tom velkém kostele doslova narváno, to mne mile překvapilo. Z Braníka, pokud vím, jsme tam byli čtyři.

Přítomno bylo i sedm farářů v čele s naším pražským seniorem Matějem Opočenským. Ten také vykonal instalaci ve spolupráci s br. Danielem Hellerem, seniorátním kurátorem. Krásně třikrát „rozsvítil“ setkání místní šestnáctičlenný „sbor příležitostných zpěváků“ – SPZ – pod vedením Daniele Mikoláška.

Za text kázání si br. Jonatan vybral z knihy Zjevení 19. kapitolu, verše 9–13.

Věřím, že br. Hudec bude mít dost síly a trpělivosti od Pána Boha, aby službu v tom trochu složitějším prostředí ke spokojenosti všech zvládal.

D. Rut Nývtová

Dokončení z minulého čísla

VĚŘÍCÍ MAJÍ LEGITIMNÍ TOUHU PO BOŽÍM JEDNÁNÍ

Článek převzatý z časopisu Český bratr, číslo 11/22. **Terezu Halasovou** můžete pravidelně vidět na branických bohoslužbách, v loňském i letošním roce zde měla i kázání. V roce 2021 měla večerní vystoupení na naší sborové dovolené.

Tereza Halasová vystudovala Evangelickou teologickou fakultu, kde v roce 2021 obhájila dizertační práci Dynamika vývoje českého charismatického a neocharismatického hnutí: Religionistická reflexe vztahu etablovaných denominací a obnovných hnutí. Tereza je zapsána mezi kandidáty služby v církvi, toho času je na mateřské dovolené.

■ *Bible je plná zázraků – dějí se ještě?*

Určitě ano, Bůh je Bůh zázraků a tak o něm také Bible svědčí. Nicméně – Bůh k tomu, aby učinil nějaký zázrak, nepotřebuje ani senzacechtivý štáb televize Nova, ani bandu juchajících charismatiků nebo dav fascinovaných věřících v křiku upadajících do náboženského vytržení. Bůh jedná nevypočitatelně, skrytě, skrývá i své zázraky, jedná roztodivně, nepotřebuje pozornost. A tak máme jeho zázraky také přijímat, jsou osobním darem, ne hurá pozdvihující náboženskou extází.

■ *V některých církvích jsou zázraky velké téma, v té naší zas tak ne. Jak se dívat na vyprávění o zázračných uzdraveních – může tam být nějaký problém? Má člověk čekat od Boha zázračné uzdravení, nebo raději chtít lékaře?*

Ten problém už jsem nastínila výše. Jedná se o zcela legitimní touhu po Božím jednání nebo po náboženských prožitcích, o potřebu nějaké vzpruhy, nové naděje, něčeho silnějšího, co nám pomůže. Jenomže vytvářet a budovat tuto atmosféru Božích zázraků a naděje lidskými prostředky, a přitom využívat lidské touhy po Božím jednání nebo síly a sklonu k manipulaci či touhy být ovládnán vyšší mocí, to všechno je nesmírně zrádné a dovede se to vymstít.

Ale i v tom všem lidském a zmateném Bůh stále zázraky činí. Jde o to srdcem vědět, že to dělá on a jak to dělá. Hlas Ducha svatého je jemný, ti chý, absolutně nenásilný, a i když víš, že k tobě mluví, můžeš jej ignorovat; respektuje to, neozývá se, neprosazuje se. Bůh nám dal i moderní medicínu a je to skutečně jeho dar. Samozřejmě, lékař je člověk, je omylný, nemusí poznat diagnózu, nemusí znát správný postup léčby. Ale může. Jde o důvěru v hledání, jak konkrétně chce Bůh v mém životě jednat.

Například jakýsi člověk měl autoimunitní onemocnění, absolutně nevyzpytatelné, jednou pořádně zaútočilo a pak se na nějakých pět let odmlčelo. Myslel si, že ho uzdravil Bůh, svědčil o tom... Než se to ozvalo znovu... Jako vulkán, u něhož také nikdy nevíš, kdy se probudí... No a pak byl pěkně zmaten. Zradil ho Bůh? Ne. Jen ten člověk něco nějak prožíval a nějak si to vyložil. Pro tyto chvíle je nutné být pokorný, být připraven přijmout, že věc může být i jinak, přijmout korekci své vytvořené či přijaté teologie, korekci, kterou Bůh nabízí, protože názory na něho se mění a vyvíjejí, i člověk se mění a vyvíjí, jenom Bůh je tentýž, včera, dnes i navěky.

připravil *Jaroslav Pechar*

ÚVAHY NAD ÚVAHAMÍ 11

Druhý význam v žalmech – kněz a král

Text níže vznikl pro potřeby vedoucích na letním táboře Pecka. V rámci ranní modlitebky zazněla uvedená píseň a četl se vybraný žalm. Poté následovalo zamyšlení, založené na knize C. S. Lewise Úvahy nad Žalmy, kterou vřele doporučujeme vaší pozornosti (jako koneckonců všechny knihy tohoto autora). Přímé citace jsou kurzívou a v uvozovkách.

Písňe: El Šaddaj, Jdem v nebeské výzbroji

Čtení: Žalm 110

Čeká nás poslední kapitola „Druhý význam v žalmech“, která je završením kapitol předchozích. Vzhledem k obsáhlosti nám vystačí (minimálně) na dvě zamyšlení. Jaký prorocký význam, který sám pisatel nemusel vůbec tušit, získávají žalmy ve světle Ježíšova života a učení?

Zajímavé je, že přítomnost druhého, skrytého duchovního významu starých židovských textů je zcela samozřejmá jak pro Ježíše Krista, tak pro jeho tehdejší židovské odpůrce. Dokonce Ježíš vidí prorocká slova týkající se zaslíbeného Mesiáše na stejných místech jako oni. Spor vzniká tehdy, když se s Mesiášem ztotožní Ježíš sám.

„V zásadě se tedy alegorický způsob čtení žalmů může opřít o nejvyšší možnou autoritu. To však samozřejmě neznamená, že všechny jeho nesčetné aplikace jsou plodné, legitimní či alespoň rozumné. To, co vidíme, když se domníváme, že nahlížíme do hlubin Písma, může někdy být pouze odraz našich vlastních hloupých obličejů. Mnohé alegorické výklady, které byly kdysi populární, mi dnes, stejně jako asi většině současných věřících, připadají násilné, vyumělkované, svévolné a směšné. Myslím, že si můžeme být jisti, že některé takové opravdu jsou, ale měli bychom si být mnohem méně jisti, které. To, co připadá jednomu věku vykonstruované – jako pouhý triumf zvrhlé vynalézavosti –, se věku jinému jeví jako jednoduchý, očividný výklad. Naši předkové by se často divili, jak nám mohl uniknout tak zřejmý význam, a my bychom přitom žasli, kde přišli k tak promyšlené hlouposti. Na zemi neexistuje nestranný soudce, který by mezi těmito věky rozsoudil, protože nikdo nestojí mimo historické dění a samozřejmě nikdo jím není zotročen tolik jako ti, kteří považují náš současný věk nikoliv za pouhé období, nýbrž za konečnou a trvalou platformu, z níž vidíme všechna ostatní období objektivně.“

Je tedy víc než na místě odrazit se ve svém uvažování právě od těch míst, kde nám onen skrytý význam ukazuje Ježíš sám. A jedním z žalmů, které na sebe

přímo vztáhl, je přečtený Žalm 110. Klíčovým motivem pro nás bude na první pohled docela nenápadná zmínka o tajemné postavě Malkisedeka/Melchisedecha. (Trochu po svém rozvedeme Lewisovy úvahy o křesťansko-židovském výkladu žalmistovy adaptace krátké epizody z Abrahamova života.)

V žalmech se setkáváme jednak s postavou trpícího služebníka (Ž 13, 22, 55, 102), a potom s postavou vítězného, svobodu přinášejícího krále. Trpící služebník byl Židy chápán jako celý národ, Izrael, zatímco král byl Davidovým potomkem, očekávaným mesiášem. Pán Ježíš se ztotožnil s oběma. Přečtený žalm 110 se v anglikánské církvi každoročně čte jako vánoční žalm, ale má daleko k rozněžnému vzdychání nad betlémskými jesličkami. Mluví o nepřemožitelném králi dobyvateli.

„Je to báseň plná hrozeb, ‚Žezlo‘, symbol královské moci, má vyjít z Jeruzaléma, cizí králové mají být pobiti, bitevní pole pokryta mrtvolami, lebky mají být rozdrceny. Základní myšlenkou zde není ‚Pokoj a dobrá vůle,‘ nýbrž: ‚Bděte, On přichází.‘“

Oprávněnost na první pohled překvapivého spojení tohoto žalmu s Ježíšovým narozením ale podporuje nejen to, že se k němu on sám hlásil, ale navíc ještě ona tajemná postava Melchisedecha. Ve čtvrtém verši čteme: „Hospodin přísahal a nebude želet: Ty jsi kněz navěky podle Melchisedechova řádu.“ Spojení role mesiášského krále z rodu Davidova a kněze v jedné osobě bylo pro Žida velmi zářející. Kněží byli z Áronova rodu; král (vůdce) a kněz byli už od Mojžíše a Árona striktně odděleni. Existuje kněžství nezávislé na Áronovi? Najdeme někde příklad krále, který je knězem? Musíme listovat hodně nazpátek, až k Abramovi, do Genesis 14 (verše 18–20), kde čteme o událostech poté, co Abram zachránil svého synovce Lota před loupeživým únosem:

A šálemský král Melchisedech přinesl chléb a víno; byl totiž knězem Boha nejvyššího. Požehnal mu: „Požehnán buď Abram Bohu nejvyššímu, jemuž patří nebesa i země. Požehnán buď sám Bůh nejvyšší, jenž ti vydal do rukou tvé protivníky.“ Tehdy mu dal Abram desátek ze všeho.

Vida, je tu řeč o králi bez rodokmenu a bez pozemského království (šálem je prostě „pokoj“), který je zároveň dávno před Áronem knězem. Je knězem Boha nejvyššího. Jak je možné, že žehná Abramovi, tomu (již brzy) Abrahamovi, který je praotcem Božího lidu? K tomuto se vyjadřuje velice obšírně List Židům, konkrétně 7. kapitola. (Stojí za přečtení celá, zde uvádíme jen její část.)

Tento Melchisedech, král Sálemu a kněz nejvyššího Boha, vyšel vstříc Abrahamovi, když se vracel po vítězství nad králi. Požehnal mu a Abraham mu z veš-

keré kořisti dal desátý díl. Jméno Melchisedech se vykládá jako král spravedlnosti, král Sálemu pak znamená král pokoje.

Je bez otce, bez matky, bez předků, jeho dny nemají počátek a jeho život je bez konce. A tak podobou Synu Božímu zůstává knězem navždy.

Hleďte, jak vznešený je ten, jemuž sám praotec Abraham dal jako desátek nejlepší část své kořisti.

Levitě, pověření kněžskou službou, mají podle zákona příkaz brát desátky od Božího lidu, to jest od svých bratří, ačkoli všichni pocházejí z Abrahamova rodu.

Od Abrahama však dostal desátek ten, který nepocházel z rodu Levi, a Abraham, který měl zaslíbení, přijal od něho požehnání.

A není sporu, že větší žehná menšímu.

...

To je ten velekněz, jakého jsme potřebovali: svatý, nevinný, neposkvrněný, oddělený od hříšníků a vyvýšený nad nebesa, který nemusí jako dřívější velekněží denně přinášet oběti napřed za vlastní hříchy a pak teprve za hříchy lidu. Ježíš to učinil jednou provždy, když obětoval sebe sama.

Zákon totiž ustanovuje za velekněze lidi podléhající slabosti, ale slovo přísahy, dané až po zákonu, ustanovuje Syna navěky dokonalého.

Není náhodou, že se tento ohromující výklad vyskytuje právě v listu Židům. Pro Židy bylo jedním z největších úskalí právě přijetí Ježíšova kněžství, které se neopírá o áronovské-lévijské kněžství. Postava Melkisedeka, Židům dobře známá a v Žalmu 110 důkladně připomenutá a doplněná o Boží přísahu, jim ukazuje k dokonalému kněžství spojenému s královským majestátem; staršímu než samo židovství, většímu, důležitějšímu, kvalitativně lepšímu než bylo to, které znali.

Zatímco pro Židy bylo kamenem úrazu Ježíšovo kněžství, my křesťané, kteří máme jeho kněžskou, přímluvnou a obětní roli dobře zažitou, zase možná snáze zapomínáme na jeho úlohu krále a dobyvatele. To je důvod, proč vánoční Žalm 110 a několik dalších (Ž 45, 89) kladou tak veliký důraz na jeho nezměrnou moc.

„V Žalmu 45 nacházíme znovu onen takřka výhružný tón: ‚Boky si opásej, bohatýře, mečem..., svou pravici dokážeš činy, jež vzbudí bázeň..., máš ostré šípy...‘ (Ž 45, 46). V Žalmu 89 nacházíme sliby dané Davidovi (který zde jistě zastupoval všechny nebo některé Davidovy následovníky, právě tak jako ‚Jákoab‘ může znamenat všechny Jákobovy potomky): Potře všechny protivníky (Ž 89, 24). ‚David‘ bude nazývat Boha svým Otcem a Bůh v žalmu praví: ‚Já ho učiním prvorozeným‘ (Ž 89,27-28), tedy: ‚Učiním ho nejstarším synem‘, tj. učiní jej svým dědicem, dá mu celý svět. V Žalmu 130, 18 se opět setkáváme se zmínkou o Davidovi: ‚Jeho nepřítelům dám za oděv hanbu, ale na něm se bude jeho čelenka třpytit.‘ Toto vše zdůrazňuje určitý aspekt Kristova narození, jemuž naše pozdější city, které chováme

k Vánocům (jež jsou zajisté samy o sobě vynikající), zůstávají mnoho dlužny. Pro ty, kdo mezi prvními četli tyto žalmy jako básně hovořící o Kristově narození, toto zrození původně znamenalo něco velice bojovného: hrdina, ‚soudce‘, ten, který dokáže zvítězit nad obry, ten, který má svěst vítězný boj se smrtí, peklem a ďábly, konečně přišel; a důkazy naznačují, že náš Pán o sobě také uvažoval tímto způsobem.“

U jeslíček můžeme začít, ale neměli bychom u nich skončit. Ani Golgotou příběh nekončí. Vyhlížíme krále dobyvatele.

Pane Ježíši, ty ses v žalmech jako člověk našel a jako Bůh jsi byl u toho, když se psaly. Děkujeme ti za krásná zaslíbení a cenná proroctví tvého kněžství i králování. Prosíme tě, zjevuj nám skryté významy ve svém Slově, aby sloužily našemu společnému růstu.

David a Běta Slabí

BRANICKÁ VÁNOČNÍ HRA 2023

Cestování časem za královskou moudrostí

V listopadu a prosinci v kostele jako každoročně probíhá nácvik vánoční hry, letos s 26 přihlášenými dětskými herci a zpěváky. Premiéra a repríza, na které vás srdečně zveme, proběhnou 3. adventní neděli, tj. 17. prosince 2023 ve 14 a v 16 hodin. O čem hra bude, vám napoví následující pořadí jednotlivých obrazů a písní.

1. VIRUS DIABOLUS

Ocitáme se v budoucnosti, v roce 2123 v Institutu planetárního řízení s vědci a členy vládnoucí Planetární rady. Lidé už zapomněli, co jsou Vánoce a Bůh je podle oficiálních zdrojů jen zastaralý historický koncept. Univerzální mozek lidstva založený na umělé inteligenci, který dosud dobře sloužil, se nyní pod vlivem zákeřného viru rozhodl svévolně ovládnout planetu Zemi. Bude ještě možné lidstvo zachránit? Kdosi vědce ujistí, že ano, pokud najdou „královskou moudrost“...

PÍSNÍČKA I: MOUDROST HNED SE NEUKÁŽE

2. ZASTAVENÍ V PRAVĚKU

Hledání moudrosti, natož královské, je tak zapeklitá věc, že jeden neví, kde začít. Tentokrát se vědci dostali červí dírou do minulosti opravdu daleko – až do paleo-

litu neboli starší doby kamenné. Jsou tam ale nějakí králové? A jací lidé v téhle době vůbec žijí a čím se zabývají? Najdou tam vyslanci z Institutu planetárního řízení to, co hledají, nebo alespoň něco jiného, co je zaručeně překvapí?

PÍSNÍČKA 2: O JESKYNNÍCH ŽENÁCH

3. ZASTAVENÍ U KRÁLE ŠALOMOUNA

Jsme přivítáni (společně se shromážděným lidem izraelským) na slavnosti vysvěcení prvního Hospodinova chrámu, posvátného a obětního místa v Jeruzalémě. Poznáme, jak nádherně a bohatě je Šalomounův chrám vystavěn, co skrývá uvnitř a co pro izraelský lid znamená. Zastihneme krále Šalomouna, jak se modlí k Bohu o moudrost a možná jej nakonec navštíví i pověstná královna ze Sábý, která mu položí pár všetečných otázek. A co na to naši cestovatelé v čase? Mají tímto cestu ke královské moudrosti otevřenou?

4. ZASTAVENÍ U STUDNY

Obraz „ženy (případně i muže) u studny“ se v branické vánoční hře traduje již od dob, kdy jej do svých her zařazoval bývalý farář sboru a literárně a hudebně plodný autor Luděk Rejchrt, a tak nemůže chybět ani v posledních letech. I letošní postavy na tomto místě leccos proberou a mnohé si ujasní. Bůh vyžaduje od Izraelců poslušnost a dokáže je tvrdě trestat. Lidé ale touží po spáse... Jaká oběť je potřeba a jaké by to bylo, kdyby se jejich touha po Bohu laskavém, milujícím a milosrdném (nápadně podobném „studni nepřevážené všech božských milostí“) jednou naplnila?

PÍSNÍČKA 3: RAPOVKA O NEVYČERPATELNÉ STUDNI

5. CESTA DO BETLÉMA

Naši poutníci časem, doktorka Hopsová a profesor Akurát, si málem zoufají, že stále nemohou kápnout na tu pravou královskou moudrost. Vtom se před nimi objeví další moudří králové, a dokonce hned tři: Kašpar, Melichar a Baltazar. Ti už mají jasno: putují za hvězdou, která je má dovést ke Spasiteli... S králi se cestovatelé dostanou až do Betléma, kde se právě narodil chlapec jménem Ježíš. To, co se o něm dozví od anděla, jim přinese poznání a radost, že jsou konečně u cíle a mají odpověď na to, jak porazit Virus Diabolus. Jak se jim to nakonec podaří?

PÍSNÍČKA 4: VÁNOČNÍ ČAS BĚŽÍ... (KRÁL KRÁLŮ)

Ester Brandejsová

CHVÍLE VNITŘNÍ OBNOVY PRO ŽENY V PŘEDADVENTNÍM ČASE

Poslední listopadovou sobotu 25. 11. od 17 hodin v Evenu bude příležitost pro ženy (od studujících po věkem pokročilé) k zastavení se. Již poněkolkáté se letos setkáme v prostoru, který nabídne ticho, možnost k usebrání a vnímání Boží blízkosti. Bude to také příležitost vnímat Boží dobrotu a neuchopitelnost skrze radostnou chválu, skrze rozjímání i modlitbu. Nabízí se tak možnost odložit zátež každodennosti, ale i nadmíru tíživých břemen. Každá z vás, která potřebujete a přejete si spočinout, můžete přijít a celou tuto chvíli být jen tiše přítomna.

Vedle odpočínutí se také nabízí možnost přijmout podporu, obnovení vnitřních sil, prohloubení důvěry v Boží moc a jeho vedení na naší cestě. Být obohacena, obdarována.

Budete srdečně vítány.

Miriam Žilková

PROSBA O VĚTVU

Sestry a bratři, jako každý rok budeme i letos vyrábět adventní věnec.

Prosíme vás o příspěvek v podobě větvi, vděční budeme za jedlové nebo tisové. Jsou potřeba do konce listopadu.

Jarka Pecharová

ADVENTNÍ ROZJÍMÁNÍ

ANONYMNÍ BAROKNÍ SONÁTY VÁNOČNÍ POEZIE

INTERPRET:

JAKUB KLÁR - PŘÍČNÁ FLÉTNA

LUKÁŠ PAVLÍČEK - HOBOJ

RUDOLF MĚŘINSKÝ - BAROKNÍ LOUTNA

13. 12. 19:30

EVANGELICKÝ KOSTEL

PRAHA 4-BRANÍK, MODŘANSKÁ 1821/118

KŘEŠŤANŠTINA

Druhé pondělky v měsíci jsou naše (pro všechny duchem mladé a tělem zrající) aneb o křesťanštině

Jste střední generace (duchem mladí a zároveň tělem zrající) a dokážete si představit si trhnout se (alespoň druhé pondělí v měsíci – podvečerně od 18 hodin) z práce či od rodiny?

Jste někdy v mlze ohledně termínů, podobenství či významů v křesťanství?

A do třetice všeho dobrého: dorazili jste k nám (do Evenu) a zažili jste si na vlastní kůži setkání nad křesťanskými tématy s následnou diskuzí (za dohledu odborníka na slovo vzatého v osobě faráře Jardy Pechara)?

Pokud zní odpověď ANO, jste mezi námi více než vítáni. ☺

ZÁŘIJOVĚ: jsme vyrazili na výstavu TGM do kostela sv. Martina ve zdi, kterou provázal náš bratr Mikuláš Vymětal;

ŘÍJNOVĚ: jsme si v našem Evenu užili „Kdo Bibli má, bydlí“ od Jana Fingerlanda (který pracuje v Českém rozhlase a mimo jiné zpracoval Předvařenou Bibli či Hebrejky);

LISTOPADOVĚ: jsme již podruhé přivítali v našem Evenu „Židovské tradice a zvyky (v kontextu historickém i současném)“ od Evy Kuželové (která je průvodkyně v Židovském muzeu v Praze).

Pokud zní odpověď NE, pak mám těžký úkol, a to pouze za pomoci písemné komunikace (bez té neverbální a paraverbální) vám předat slovy nesdělitelné. Pojmy a definice si můžeme každý načíst, ač se je v rámci jednotlivých společně strávených večerů snažíme otvírat, jak však sdělit emoce, silné dojmy a hlubokou radost nad vzájemnými asociacemi mezi námi?

Tacitní informace jsou výsledkem kognitivních funkcí v mozku. Říkáte si, proč se nemůžete dostat k těmto „vnitřním informacím“? Protože bychom museli všichni, kdo jsme byli na jedinečném setkání, usednout na židli a přepsat

tyto informace, aby byly černé na bílém. To však znamená modifikaci informací na znalosti a tacitní informace na explicitní...

Podtrženo, sečteno: nezbyde vám nic jiného než k nám 11. 12. na 18 hodinu dorazit.

My jsme **PROSINCOVĚ** plní očekávání přímo adventního, přijďte se tedy těšit s námi (nejen na vánoční hru se zastřešujícím tématem umělé inteligence)!

Tak tedy zpět k mému nelehkému úkolu: pokusit se vám nastínit naše pondělní setkání. Použiji k tomu první momentální asociaci: „židli“ – tedy dle přednášejícího Jana Fingerlanda Bibli.

Ve svém říjnovém úvodu řekl, že se bude nejdříve věnovat své osobní cestě k Bibli. Mezi citáty, které považuje za nejzásadnější patří: „V židovském Starém zákoně (knize o Božské spravedlnosti) se vyskytují lidé, věci a řeči v tak velkém stylu, že řecké a indické písemnictví nemá nic, co by se tomu mohlo postavit na roveň. S hrůzou a bází stojíme před obřím zbytky toho, co člověk kdysi byl.“

Jeden z přítomných (otevřeně se skláním před znalostmi Davida Navary) neomylně určil za autora citátu Friedricha Nietzscheho. Následně nám přítomným názorně předvedl Jan Fingerland své kulinářské umění: jak předvaňuje Bibli pro nás ostatní. Vybrané pasáže odkrojí, rozkrájí a místy i rozžvýká. A jak to chutná? Dobrou chuť: predvarenabile.cz.

Za organizátory Křesťanštiny
Zuzka Věra Pavlíková*

Českokobratrská církev
evangelická Braník

REKONSTRUKCE KOSTELA

DOKONČENO – DĚKUJEME!

**HOTOVO ZA
7.845.670,- ***

**ZBÝVÁ ZAPLATIT
2.000.000,-**

Z rozpočtu:

stavba: 5,532.926,-
varhany (+ reproduktory) 782.200
osvětlení 210.000
audio 188.385
projekt 166.000
design 74.000
obrazy (+ lešení) 140.000
hromosvod, zabezpečovací
zařízení, technický a stavební
dozor, LAN, WiFi... 406.713,-

*1 ČÁSTKA SE JEŠTĚ MŮŽE MÍRNĚ
ZMĚNIT, KONČNÉ ČÍSLO BUDE
JASNĚ PŘI ÚČETNÍ UZÁVĚRCE
NA SBOROVĚM SHROMÁŽDĚNÍ
2024

KONTAKTNÍ INFORMACE

ÚŘEDNÍ HODINY FARÁŘE JAROSLAVA F. PECHARA
po předchozí domluvě

SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ
Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4 – Braník
Telefon: 739 244 833, 244 461 037
E-mail: branik@evangnet.cz

ČÍSLO ÚČTU: I35027438/2010

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

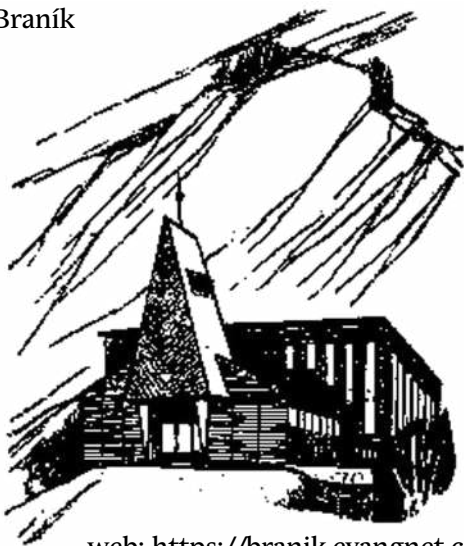
555 nepálský student

888 rekonstrukce kostela (plyn...)

999 úpravy sálku a zahrady pro děti

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

na 2. straně časopisu

web: <https://branik.evangnet.cz>

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXIX. ročník, číslo 11/listopad 2023

Vychází zpravidla třetí neděli v měsíci.

Redakce: Eva Friedrichová, Jarka Pecharová, Alžběta Slabá.

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz.

Korektury: David Navara, Jiří Holý, Petr Bísek.

Archiv časopisu: <https://branik.evangnet.cz/zivot-sboru/brana>.

Redakční uzávěrka časopisu je první pondělí v měsíci.

Příspěvky posílejte e-mailem: branicka-brana@evangnet.cz.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

**Dřevěný evangelický kostel pod Branickou skálou
vás jako každoročně zve na (ne)tradiční vánoční hru
s desítkami dětských herců a zpěváků!**

CESTOVÁNÍ ČASEM ZA KRÁLOVSKOU MOUDROSTÍ

Neděle 17. prosince 2023

premiéra ve 14.00, repríza v 16.00; trvá cca 60 min

**Zbrusu nové představení pro malé i velké
k tomu nové písničky, které si můžete zaspívat s námi**

Vstupné dobrovolné

Kostel Českobratrské církve evangelické

Modřanská 118, Praha 4 - Braník

Tram/bus do zastávky Přístaviště

Autem – parkování 50 m od kostela

<https://branik.evangnet.cz>